

Samarkand

Hun eksperimenterede med selvbondage i naturen. Den slags kan være farligt - og morsomt!

Jeg havde været hjemme i tre uger efter et job i Saudi Arabien og var begyndt at kede mig. Jobbet havde heller ikke budt på de store muligheder for at dyrke min lille hobby selv om det er en ret uskyldig sag. Jeg er dieselmotormekaniker og eneste kvinde blandt en flok olieindsmurte mekanikere, men når trangten kommer over mig, tager jeg ud i naturen og dyrker selvbondage.

Det var sidst i august og vejret lod til at holde sig lunt længe endnu. Vejret er vigtigt eftersom en stor del af spændingen for mig består i risikoen for at blive afsløret uden en trevl på kroppen.

Lørdag morgen samlede jeg mit grej og kørte til et øde skovområde som jeg kendte fra tidligere. Der er stier mellem lave bakker hvor store mængder enebærbuske udgør det meste af vegetationen. Enebær er ikke ret høje, men tætte nok til at begrænse udsigten til omkring tredive meter. De findes på steder hvor der er for tørt til pinjetræer, og disse områder er ikke særlig brugte af turister som foretrækker de smukke pinjer. På denne tid af året ville de ligge øde hen.

Klokken ni drejede jeg bort fra landevejen og fulgte et støvet hjulspor inden jeg parkerede ved en udtørret bæk, som krydsede vejen. Da jeg standsede motoren, følte jeg stedets ensomhed. Jeg kunne høre nogle få fugle, men havde ikke set andre biler eller mennesker. Jeg følte mig totalt alene.

Mit bondageudstyr, remme og manchetter med lås, pakkede jeg i en praktisk lille rygsæk til dagture sammen med mad og vand. Dernæst placerede jeg en nøgle til låsen under en sten bag en busk sammen med en ekstra bilnøgle. Jeg fandt det usandsynligt at bilen ville blive stjålet, men bedst at være sikker. Den anden nøgle medbragte jeg.

Herefter vandrede jeg i omkring tyve minutter langs det udtørrede vandløb. Jeg kalkulerede at det ville tage mig cirka fire timer at gå tilbage med anklerne bundet med en kort rem, men vidste at hvis jeg holdt mig til vandløbet, for jeg ikke vild.

I en lille lysning tog jeg alt mit tøj af. Jeg bandt mine ankler med remmen, puttete tøjet i rygsækken og tog rygsækken på. På det tidspunkt syntes jeg jeg hørte noget, men det var kun en flok fugle der fløj op.

Jeg havde en effektiv knebel til at tage i munden. Det gjorde jeg og spændte den stramt om nakken. Dernæst hænderne om på ryggen og manchetterne om håndleddene. En kort pause inden den endelig beslutning. Jeg spurgte mig selv om jeg virkelig

ønskede at gennemføre det. Alt syntes OK, jeg smækkede låsen, nøglen i rygsækken var nu uden for min rækkevidde. Med besvær kæmpede jeg mig på fødderne og begyndte den besværlige vandring tilbage med små skridt.

En ting fandt jeg hurtigt ud af: Sand er meget vanskeligt gå i med en kort rem mellem anklerne. Jeg var kun kommet tyve meter da jeg snublede første gang. Jeg rullede, så jeg faldt på højre arm i stedet for på ansigtet, heldigvis lå der ingen sten. Dernæst opdagede jeg at det var meget anstrengende at komme på benene igen med hænderne på ryggen. Jeg var i gang med det andet forsøg da jeg hørte noget, som fik mit blod til at isne. En stemme sagde:

"Se, Igor. Det må være slavepigen som løb væk i nat. Lyshårede kvinder plejer ikke at løbe rundt alene."

Jeg vred mig rundt og lokaliserede en dreng på cirka fjorten år. Jeg er ikke specielt god til at gætte folks alder, men hans stemme havde den brudte klang som betød, den var i færd med at ændre sig. En anden dreng, som var et par år yngre, stod ved siden af ham. De lignede hinanden så meget at de måtte være brødre. Begge to var i blå jeans, T-shirts og hvide huer med skygge. Den ældste havde en rygsæk, og begge to bar luftbøsser. Den yngste sagde: "Skal vi tage hende med tilbage til karavanen, Ivan?"

"Nej Igor. Vi kan få mere for hende i Samarkand .
Desuden kan vi selv bruge hende inden vi sælger
hende."

Det fik mig til at panikke. Det ultimative mareridt
er at blive fundet af nogen som vil bruge ens
hjælpeløshed til voldtægt. Så indså jeg at de to
virkede lidt for unge til voldtægt og blev en smule
rolig.

"Hold hendes hoved, Igor. Hun kan ikke gå med den
korte rem."

Den yngste dreng, 'Igor', holdt mit ansigt mod
jorden mens 'Ivan' fjernede remmen mellem mine
ankler. Sammen greb de mig i armene og trak mig op.

"Kom så pige, vi har langt at gå."

Jeg gjorde modstand. Jeg ville ikke gå hvor som
helst, og sagde det så godt jeg kunne gennem
knebelen.

"Forstår du hvad hun siger, Igor?"

"Nej, jeg forstår det ikke, Ivan. Må jeg piske hende
hvis hun ikke adlyder?"

"Ja."

På dette tidspunkt forstod jeg at de var dybt
indfanget i et eller andet fantasiland, men det var jeg
næppe den rette til at kritisere dem for. Min
bekymring gik lige nu på hvor meget de
sammenblandede fantasi og virkelighed. At tale om
pisk er en ting, at gøre det er noget andet. Så slog det

mig at Ivan ikke var gammel nok til at have kørekort. For at komme helt her ud måtte der være en voksen sammen med dem, en person som levede i den virkelige verden.

Ivan hængte sin rygsæk om halsen på mig så jeg bar begge rygsække hvorefter de skubbede mig afsted. Jeg følte mig som en slavepige.

Vi vandrede omkring en kilometer til drengenes lejrplads. De havde slået lejr på nordsiden af en lille bakke i en gruppe små pinjetræer. Jeg så et telt og en bålplads med en stabel brænde. Ivan bredte et tæppe ud. Han ledte mig hen til tæppet, tog rygsækkene fra mig og skubbede mig ned at sidde. Med en snor bandt han mine ankler sammen. Han tog sig også et grundigt kig mellem mine ben, men rørte mig ikke mere end nødvendigt.

"Igor, få gang i ilden."

Jeg var igen ved at blive alvorligt bange. Der var tilsyneladende ingen voksne, vi var langt fra væk fra vejen, og jeg blev mer og mer hjælpeløs. Jeg protesterede gennem kneblen, men det blev ignoreret. Ivan gik over til ilden. Han lagde en teltstang af metal ind i gløderne og vendte tilbage med en forkullet gren. Uden videre skubbede han mig om på siden, satte et knæ i ryggen på mig og tegnede et eller andet på min bagdel.

"Hvad gør du?" spurgte Igor.

"Tegner der hvor hun skal brændemærkes!"

Jeg klynkede af skræk. Ivan lændede sig frem og hviskede i mit øre: "jeg håber du kan brumme 'Stars and Stribes'. Det er dit stopord!"

Jeg var for chokeret til at reagere.

Højt sagde han: "Kom med brændjernet, Igor, jeg holder hende."

Jeg begyndte at brumme vildt "Stars and Stribes!"

Ivan fjernede knæet fra min ryg og løsnede kneblen jeg havde i munden.

"Vil du virkelig stoppe? Vi havde ikke tænkt at brændemærke dig for alvor."

Han fiskede nøglen frem fra rygsækken og befriede mig. Jeg stønnede af smerte da jeg satte mig op.

"Hvad ved I om den slags?" mumlede jeg.

"Internettet, godt sted at lære. Vi så da du tog dit tøj af, og tænkte vi ville lave sjov med dig. Jeg håber det var lige så sjovt for dig som for os."

"Det ved jeg ikke. Spørg mig igen senere."

"Spis sammen med os. Vi kan holde dig bundet imens hvis du gerne vi have det."

"Nej tak."

Jeg skyndte mig at finde mit tøj. Det var flovt at være nøgen over for de to teenagedrenge. Men jeg kunne jo dårligt bebrejde dem noget.

"Hvor er din bil?" spurgte Ivan. Jeg fortalte ham det. Igor rakte mig en kop te og en branket pølse. Da

vi havde spist, fulgte drengene mig tilbage til min bil.

"Mit rigtige navn er John, min bror hedder Joe. Vores far har kørt os herud, han henter os i morgen. Hvad hedder du?"

"Kirsten."

John rakte mig min rygsæk og et stykke papir.

"Her er vores email. Skriv til os hvis du har lyst til at gøre det igen. Det kan være farligt at gøre det alene!"

Jeg hoppede ind i min bil.

"Tak," sagde jeg, "måske."

Hjemme i min lejlighed smed jeg tøjet og gik ud på badeværelset. I spejlet så jeg kullet på min bagdel hvor John havde tegnet. Det var ikke en tegning, men en skrift:

'BDSM for ever'

Børn bliver hurtigt voksne nu om stunder.